bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinde, anti-emperyalist dayanışma ve birlik

İLERİCİ GENÇLİK

15 GÜNLÜK SİYASİ GENÇLİK GAZETESİ Fiyatı: 2 TL Sayı: 2 1 OCAK 1976

● İLERİCİ GENÇLİK HAREKETİNİN İKİ GÖREVİ VARDIR? BİRİNCİSİ TABANIN SOMUT SORUNLARINDAN HAREKETLE ÜNİVERSİTE GENÇLİĞİNİN ANTİ-FAŞİST BİRLİĞİNİ SAĞLAMAK. İKİNCİSİ GELECEĞİNİ DEVRİMİN ANA GÜCÜNÜN GELECEĞİNE BAĞLAMAK. İKİNCİSİNİ BİR PROGRAM ETRAFINA BİRLEŞTİRMEK.

SISYPHE'nin DRAMI VE İLERİCİ GENÇLİK HAREKETİ

Sisyphe, Yunanlıların mitolojik kahramanlarından biri. Kurnaz, hatta kurnaz Odysseus'un da babası olduğu söylenir. Antikleia adlı bir kızı kandırır ve baştan çıkarır. Bunun üzerine Sisyphe yaptığı kötülükler nedeniyle cezalandırılır. Yeraltı ülkesine gönderilir. Büyük bir kayayı dağın tepesine çıkarmak zorundadır. Ancak onu dağın tepesine koyduğu anda kurtulacaktır. Fakat Sisyphe her seferinde hedefe yaklaşırken kaya elinden kurtulur, tekrar aşağı yuvarlanır ve kayayı tekrar çıkarmaya yeniden iner aşağıya ve o kurnaz Sisyphe bir aşağı, bir yukarı iner durur.

Burjuvazi ilerici gençlik hareketi içinde Sisyphe'nin dramını gerçekleştirme çabasında. 12 Mart öncesi oyunlarını aynen oynatarak kısır bir döngü içine hapsetmeye çalışmakta. Bu bir yönü. İkincisi genel olarak gençlik kitlesini faşistleştirme. Dünyanın her yerinde faşistler bir yığın reform vaadi ile, ileri sloganlarla ortaya çıkar. Ülkemizdeki bir avuç faşist azınlık da Üniversite gençliğinin somut sorunlarıyla ilgilenmekte, gerçek kimliğini saklamakta. Kapitalizme karşı sloganlar atıp kitle tabanlarını oluşturma gayretinde.

Yazımızın konusu burjuvazinin birinci amacı üzerinde durmak. İlerici gençlik hareketini Sisyphe'nin dramına düşürmemek.

Gençliğe, ne abartıp öncü rolleri vermek ne de küçümsemek doğru bir tutum. Yanılgılara düşmemek için gençliği iki niteliğiyle birlikte ele almak gerekli. Birincisi sınıfsal temeli, ikincisi yaş. Ülkemizde işçi ve köylü gençliğin yaygın, örgütlü hareketi yok. Bugüne kadar hakim olan öğrenci gençlik oldu. Böyle olduğu içindir ki sapmalara uğradı. Öğrenci gençliğin sınıfsal temeli çoğunluk küçük burjuva. Her türlü ideolojik etkilenmeye açık. Küçük burjuva dar görüşlülüğü, bencilliği ve aceleciliği o ölçüde etkili. Ülke gerçekleri ve eğitimde karşılaştığı sorunlar onu ilerici bir çizgiye yöneltmekte. Bu yönelmede ilerici gençliğe görevler düşmekte. İlerici gençlik hareketi bugün somut bir programdan yoksun. Anti—Faşist mücadele günlük tepkiler biçiminde görülmekte. Bunun nedenlerinden biri uç noktalar da dahil olmak üzere birçok gurubu içinde barındırması. Bu gurupların çoğu ülkemizi demokratikleştirme mücadelesinden çok uzak. Kendi ideolojik oluşumlarını simgeleyen sloganlar

ilerici gençliğin, gençlik kitlesinden kopmasına yol açmakta. Sınıfsal kökenini unutup kendine öncülük görevleri verenler de çıkıyor. Bunun örneğini ülkemiz gençliği 12 Mart öncesi dönemde yaşadı. O dönemdeki ilerici gençlik mücadelesi burjuvazinin faşizm özlemlerine alet edildi. Günahıyla sevabıyla bu deneyden önümüzdeki mücadelede yararlanılarak ilerici gençlik hareketinin Sisyphe'nin dramına düşmemesi için önünde iki görev var. Tabanın somut sorunlarından hareketle üniversite gençliğinin anti—faşist birliğini sağlamak, bir avuç faşisti tecrit etmek; kincisi geleceğini devrimin ana gücüne, yani işçi sınıfının geleceğine bağlamak. İkisini bir program etrafında birleştirmek, dar görüşlülükten kurtulmak, disiplinli ve örgütlü çalışmak zorunlu.

Öğrenci gençlik, burjuva ideolojisine karşı mücadele etmeli. Yıllar boyu etkisinde kaldığı bu ideoloji ile hayatın gerçekleri arasında düştüğü çelişkiyi doğru çözümlemeli. Doğru çözümler getirememesi gençliği bunalıma kaydırıp, salt tepkici bir tutuma itmekte. Goşizmin etkisi ile bu kayış hızlandırılmaya çalışılıyor. Tepkileri doğru yönlere çevirmek gerekli. Burjuvazinin "faşistleştirme" girişimine karşı gençlik kitlesini uyanık tutmak. Faşistlerin zorbalıklarını tüm gençliğe anlatmak. Sözde anti—kapitalist sloganlar atarken büyük burjuvazinin maddi desteğinden nasıl yararlandıklarını göstermek. Faşizmin iki yüzlülüğünü sergilemek : Bir avuç faşist zorbayı tecrit edip faşizmin özündeki yalnızlığını tüm üniversite gençliğinin gözü önüne sermek yine ilerici gençliğe düşmekte. Faşizme karşı en geniş tabanı oluştururken bağnaz, sekter ve dar grupçu tutum yerine ilkeli birlik oluşturmak da ilerici gençliğin görevi.

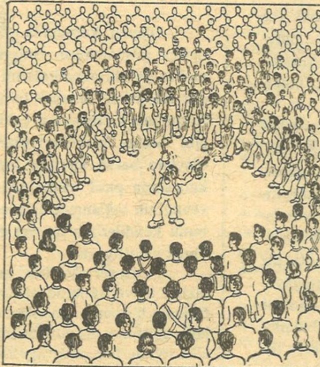
İlerici gençlik hareketi faşist zorbalarla mücadele ederken tabanın istekleri doğrultusunda adımlar atmak zorunda. Ekonomik, akademik ve demokratik mücadelesini ilerletmek için önündeki her türlü engeli temizlemeli. Goşizmin etkilerini silmeye çalışmalı. Bir an bile genel demokratik mücadelenin parçası olduğunu unutmamalı. Küçük burjuva dar görüşlülüğünden sıyrılıp günlük geçici çıkarlar içine hapsolmamalı. Gündelik mücadele yöntemine saplanmamalı. Bundan sıyrılırken de tabanın somut ihtiyaçlarından hayatın gerçeklerinden kopmadan ana hedefini saptamalı. İlerici gençliğin görevlerini yerine getirmesi, sınıfsal bakış açısıyla gençliğin programlı siyasal bir çizgiyi benimsemesiyle mümkün.

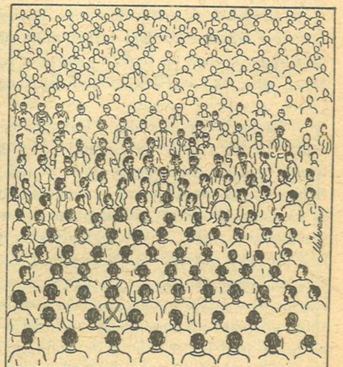
Aydınlık yarınlara aydınlık kafalarla girmek,

Demokrasi mücadelesine katkıda bulunmak,

Burjuvazinin gençlik içindeki oyunlarını bozmak için

İlerici gençlik somut bir program etrafında harekete geçmeli.

FAŞİSTLERİ TECRİT EDELİM !

ANARŞİ Mİ ,POLİS OYUNU MU ?

Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde iki genç arkadaşımız daha faşistlerin kurşunlarının kurbanı oldular. Halil Pelitözü ve Cezmi Yılmaz, işçi sınıfının ve müttefiklerinin iktidarına gönül vermiş, örgütlü çalışmanın gereğine inanmış, bu yolda inançla, sabırla uğraş göstermekteydiler. Her ikisi de bu amaçla Türkiye İşçi Partisine üye oldular.

Şişli'deki okullarından çıkan Halil ve Cezmi arkadaşlar Türkeş'in yardımıyla "yerli malı silah" kullanan "polisin yardımcı gücü" MHP'li katiller tarafından güpegündüz Şişli meydanında katledildi. Olay önce İstanbul'da, sonra tüm Türkiye'de hızla yayıldı. MC'nin halka, demokrasiye yönelttiği saldırılar bu olayla zirveye ulaştı. İlerici, yurtsever, sosyalist güçler, bütün demokratik kuruluşlar büyük bir nefret ve hırsla demokrasi cephesine yapılan saldırıları, özellikle de iki yiğit arkadaşımızın öldürülmesini protesto ettiler.

Sosyalistler derhal cenaze töreninin hazırlıklarına başladılar. Şurası çok açıktı. Cezmi ve Halil arkadaşların cenaze törenini verdikleri mücadeleye layık bir biçimde yapılmalıydı, hem de demokrasiden yana olan güçlerin faşizme ihtar ve gövde gösterisi biçiminde olmalıydı. Bu sosyalistlere, demokratlara düşen bir görev, aynı zamanda da zorunluluktu. TİP İstanbul örgütü DİSK, Maden—İş, Petrol Kimya—İş, Keramik—İş, Hür Cam—İş, TÖB—DER, TÜM—DER, TÜTED, TMGT, İYÖKA, HDGÖ, TMMOB ve odalar ile ortak bir toplantı yaparak cenaze törenin ortaklaşa düzenlenmesi karar altına alındı ve kurulan komitenin başına il başkanı Müşfik Eren getirildi. İstanbul'a gelen Pelitözü ailesi cenaze ile ilgili her türlü işlemin TİP tarafından yapılmasını istediklerini, bunun için de Noter kanalıyla vekaletname verdiklerini açıkladılar. Ayrıca Cezmi Yılmaz'ın evine giden partililer geceyi evde ailesiyle birlikte geçirerek onlardan cenaze töreninin yürütülmesini üzerlerine aldılar.

Diğer yandan halk düşmanları cephesi "gizli ve açık tüm kurumlarıyla" mitingi engellemek için hazırladıkları, Kocamustafapaşa'da büyük bir yıkım ile biten planlarının ilk kısmını uygulamaya koydular.

Halil'in annesi ve kardeşlerinin vekaletini hiçe sayarak "Sözlerini dinliyen" eniştesini bulup cenazeyi kaçırdılar ve polis nezaretinde Adana'ya gönderdiler. T.İ.P.yetkilileri ile birlikte morga giden Cezmi Yılmaz'ın babasını bir odaya çekerek 4.5 saat konuştular. Ne konuştular hiç kimse bilmiyor. Ama konuşulanları çocuk bile tahmin edebilir. Bu ölüm olayında MC'nin ve sağcı basının kullandığı iğrenç yalanı söylemiş olsalar gerek. "Cezmi ve Halil'in ölümü soldaki gurupların çatışması sonucu olmuştur." Polis Yılmaz'ın babasını cenazeyi TİP'evermemeyĕına etti, fakat hemen gömme isteklerini kabul ettiremediler. Yılmaz ailesi tarafından önerilen camileri beğenmiyen polis, planı için müsait olan, ayak altında olmayan, gözden uzak bir cami aramaya başladı.

TİP'in ve demokratik kuruluşların tüm ısrarlarına rağmen oldu bittiye getirebilmek için Polis caminin yerini söylemedi, ama belirtiler, hazırlıklar bir yeri işaret etmekteydi. Sümbülefendi camii.

Çarşamba günü sabahın erken bir saatinde diğer illerden gelen üyelerle birlikte partililer Sümbülefendi camiine gittiler ve diğer kuruluşlara haber gönderdiler. Yapılan tahmin doğru çıktı. Cenaze Sümbülefendi Camiine Panzer ve polis nezaretinde getirildi. Tahrikler ve engellemeler. İlk andan itibaren başladı. Cenaze namazına devrimciler alınmadı, polis kapıyı tuttu. İş günü olması, camii yerinin geç öğrenilmesine rağmen, cami çevresinde 15 bin kişilik kalabalık toplanmıştı. Cenaze polis omuzlarında dışarıya çıkarıldı. Devrimcileri polis cenazeye yaklaştırmıyordu. Sosyalistler arkadaşlarının cenazesini taşımak ve arkadaşlarının arkasından mezara kadar gitmek isteyince polis kalabalığa saldırdı. Çelenkler parçalandı, polis coplamaya ateş etmeye, panzerler basınçlı su sıkmaya başladı. Kalabalık dağılarak yan sokaklara çekilme zorunda kaldı. Tüm bunlara rağmen T.İ.P.Genel başkanı Behice Boran'ın etrafında toplanan bini aşkın bir gurup mezarlığa gitti. Polisin engellemesi yüzünden mezarın başına gidemiyerek yakınında saygı duruşunda bulundular. Behice Boran parçalanmış çelenklerden topladığı bir demeti, ancak uzun uğraşlardan sonra mezarın başına bırakabildi.

Üsküdar İlçe başkanı Çetin Yücel, Parti üyesi Ali Yıldırım, Ziya Tosya, Fahrettin Sancak ve daha birçok kişi polisin cop ve kurşunları ile yaralandılar. Kadıköy ilçe başkanı Yüksel Birdal hiç bir gerekçe gösterilmeksizin Avukatının kendisi ile birlikte gelme isteği reddedilerek mezar başında göz altına alındı.

Kocamustafapaşa olayları, sonucunu birçok gazete fotoğraflarla yayınladı. Özellikle basın tekelleri aracılığı ile yaratılmak istenen hava "iki tarafta da hemen hemen eşit silahlar vardı. Karşılıklı çatışma oldu, vb. "Şunu herkes bilmelidir ki: Barikatlar, arabaların panzerlerin önüne çekilmesi gibi olaylar tamamen kalabalığın kendisini korumak isteğinden başka bir şey değildir. Çevre halkının ve yaralıların, mal kaybının ve bütünüyle olayların sorumlusu polistir. Bu gerçek halk tarafından da böyle bilinmektedir. İsbatı ise zararları kapatmak için devrimciler kendi aralarında para toplayıp götürmüşler, fakat bu para "Sorumlu siz değilsiniz ki siz ödeyesiniz" denilerek birçok kişi tarafından geri çevrilmiştir.

İki yiğit sosyalistin ölmesini ve Kocamustafapaşa olaylarını ilericiler, yurtseverler ve sosyalistler hiç unutmayacaklardır.

KANLI ELLERİNİZİ ÇEKİN !

MC Hükümetinin Başbakan Yardımcısı böbürlene böbürlene konuşuyor. Elbet silah taşırız. Vururuz, öldürürüz. Ama bizim silahlarımız milli, Kırıkkale ve Karadeniz yapısı. Evet hiç çekinmeden, üstelik kasılarak söyledikleri bu anlama geliyor Türkeş'in. Bu bir itiraf. Neden itiraf ediyor? Faşizmin mantığına göre tutarlıdır bu sözler ; "güç"lerini gösterdikçe itibar kazanacağız zannederler çünkü.

"Komünistlerin ellerindeki Çekoslavakya, Kızıl Çin makineli tüfekleri" ve "meşru müdafaadaki ülkücü gençler" yalanları ise kimseyi güldüremiyor bile. Öğrenciler, her gün yaşıyorlar o "meşru müdafaa" durumunu. Bilinçle karşı koyuyorlar saldırılara ve teşhir ediyorlar içyüzünü.

Aşağıdaki satırları Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi Öğrenci Derneği Bülteni'nden aldık. Buradaki sözler bilinçli bir tepkiyi yansıtıyor ve yöneticilerin, "güvenlik kuvvetleri"nin durumunu açığa çıkartıyor.

Saldırıların ikili amacı, "Birincisi, üniversitelerdeki anti—faşist, anti—emperyalist kitleyi sindirmek; ikincisi eğitimi engelleyerek üniversiteleri kapatmak ve böylece hazırlanan anarşi ( ) ortamında faşizme kılıf hazırlamak" olarak açıklandıktan sonra şöyle devam ediliyor : Saat 12.05'te Öğrencikafeteryasında silahlı iki faşist devrimci arkadaşlarımıza ateş açtı. Bir arkadaş kafasından, bir kız arkadaş da bacağından yaralandı. Saat 15.20'de temel Bilimler binasına dinamit atıldı ve Yeşil Anfi kurşunlandı. Ayrıca 15—20 kişilik bir faşist grup Temel Bilimler binasını işgal ederek bir süre okula girmek isteyenleri engelledi. Tüm bu olaylar okulda bilinen polisin gözleri önünde cereyan etti. Onlarsa tüm bunlara sadece seyirci kaldılar. Hatta bir aralık Temel Bilimler binasındaki polisler görev yerlerinden ayrıldı.

Olaylar karşısında yöneticilerin tutumu da oldukça düşündürücü. Üniversitedeki polise emir vermekte yetkili olmadıklarını sık sık tekrarlıyorlar. Faşist saldırıları kınamak için düzenlenecek toplantı ve forumlara katılmaktan çekiniyorlar. Olayları olduğu gibi basına açıklamıyorlar. Özetlersek; yöneticiler olaylara bazen kayıtsız kalmakta, bazen de olaylar karşısında pasif kalmaktadır. Kendilerinden can güvenliğinin sağlanması istenen bir kısım yöneticiler de bunu kendilerinin de can güvenliği olmadığını söyleyerek yanıtlıyorlar.

Yurtsever—devrimci gençliğin bir parçası olarak bizler, üniversitelerde eğitimin durdurulmasına, hele faşizme bir zemin hazırlamak için tezgahlanan oyunlarla eğitimin durdurulmasına izin vermeyeceğiz. Bu ülke içinde tüm anti—faşistleri birliğe çağırıyoruz. Bu uğraşta tarafsız kalmak diye birşey olamaz. Tarafsız kalmak demek şu anda faşistlerin yanında yer almak demektir. Her demokratik yolu deneyerek okulumuzdaki faşist tırmanışı durduracağız, üniversitelerin faşist yuvası olmasına izin vermeyeceğiz.

Hacettepe Üniversitesi öğrencileri olarak bizler, demokratik üniversite ve antifaşist mücadelemizde taleplerimizi bir kez daha tekrarlıyoruz :

—Polis, üniversitede olayları önlemek yerine, saldırganlara destek ve cesaret vermektedir. Yöneticilerin bile söz geçiremediği polislerin okulda bulunma gereği yoktur.

—Öğretim özgürlüğünün ve can güvenliğinin sağlanmasında polisin ve yöneticilerin bu tutumu karşısında en büyük görev biz öğrencilere düşmektedir.

—H.Ü.Öğrencileri demokratik ve özgür bir eğitimden yanadır. Öğrenim özgürlüğümüzü ve hakkımızı inisiyatifsiz yöneticilere bırakmıyacağız.

İLERİCİ BİR ADIM

Geçtiğimiz aralık ayı içerisinde Eskişehir Devlet Mühendislik ve Mimarlık Akademisinde öğrenci temsilciliği seçimleri yapıldı. Seçimleri "devrimci güçbirliği" adaylarından Vedat Kandemir ve Eyüp Ergeçen kazandılar.

12 Mart ile birlikte üniversitelerde burjuvazi,öğrencilerin demokratik haklarını kısıtlamak ve öğrencilerin yönetime katılmalarını önlemek için her türlü çareye başvurmuş, bu konuda yeni anti—demokratik yasalar çıkarmıştı. Bunlardan bir tanesi öğrenci derneklerini de kapsayan, dernekler hakkındaki yasa idi. Bundan sonra "sahte" dernekler kurulmuş ve öğrencilerin demokratik örgütlenmesine sekte vurulmak istenmişti. Fakat ilerici gençlik yine uyanık davranmış ve örgütlenme çabalarını buna rağmen sürdürmüştür.

İşte ilerici öğrencilerin derneklerinden bir tanesi de Eskişehir'deki kısa adıyla MİM—DER (Makinacılar, İnşaatçılar ve Madenciler Dayanışma Derneği)dir. MİM—DER başarılı mücadelesi ile öğrencilerin büyük desteğini kazanmış, böylece gençliğin ileriye dönük adımlar atmasını sağlamıştır.

Seçimlerde okul idaresinin okul içindeki "kuklaları"yla seçimleri engellemeye çalışmasına ve "goşizmin" "süper solcuları"nın ayrılıkçı tutumuna rağmen "devrimci güçbirliği" adayları seçimi kazanmışlardır.

BOĞAZİÇİ ÜNİVERSİTESİNDE ÖĞRENCİ TEMSİLCİLİĞİ SEÇİMLERİ

Öğrenci temsilcisi seçmek olanağını kullanabilen birkaç okuldan biri de Boğaziçi Üniversitesidir. Öğrenci yurtlarının okul içinde olması, derslere devam oranının öbür okullarınkine göre yüksekliği, burada %60 katılma koşulunun gerçekleşmesini kolaylaştırmaktadır. İlk temsilcilik seçimleri 1973—74 ders yılının ikinci yarısında yapıldı. Bu seçimlerde genel olarak iki eğilimin sözcüleri karşılaştılar : Devrimci görüş ve Sosyal Demokrat görüş. Adayların sundukları programlar arasında temelde büyük bir ayırım yoktu. İki görüş arasında güçbirliğini önleyen nedenlere bir göz atalım :

1) Okulda faşist bir örgütlenme olmaması ve faşizan baskıların göreli azlığı, ikincil nitelikte görüş ayrılıklarının su yüzüne çıkmasına fırsat vermişti.

2) Yine böyle faşist örgütlenmenin etkin olamayışı, sağ nitelikte kişi ve grupların, Sosyal Demokrat görüşü ehven—i şer seçmelerine yol açmış ve bu çizgiyi biraz sağa kaydırmıştı. Bu durum özellikle 12 Mart öncesinde daha da belirgindi.

3) Genel olarak öğrenci kitlesinin örgütlenmesi konusunda ciddi görüş ayrılıkları vardı.

Sosyal Demokrat görüş 1974 seçimlerinde bir tepki politikası uyguladı. Yapılan propaganda daha çok, "devrimcilerin" geçmişte yapmış oldukları hataların sömürülmesine dayanıyordu. Öğrenci kitlesinin nasıl örgütleneceği konularında hiçbir yaratıcı öneri, gerçekçi çözüm yolu yoktu ortada.

Devrimciler 1974 seçimlerinde, öğrenci istekleri için, demokrasi için verilen mücadelenin yalnız ve yalnız örgütle başarı kazanabileceğini savundular. Öğrenci Birliği kurma hakkının geri alınması için uğraşmanın gerekliliğini vurguladılar.

Üç bölümde yapılan seçimlerin sonucunda temsilcilikleri iki bölümde az farkla Sosyal Demokratlar, bir bölümde açık farkla devrimciler kazandı; öyle ki devrimcilerin okulda aldığı toplam oy sayısı, sosyal demokratların üstündeydi.

Seçilen üç temsilci görev süreleri boyunca birlikte çalışma ilkesini büyük ölçüde gerçekleştirebildiler. Fakat yapılan çalışmalar bir örgüt sentezine ulaştırılamadığı için kazanılan hakların sonuna kadar korunması, demokrasi yolunda atılan adımların öğrenci birliklerinin yeniden kurulması hedefine yöneltilmesi mümkün olamadı.

Bu arada okulun yapısı da önemli ölçüde değişti. 500 kişilik bir ön—lisans bölümü kuruldu. 1974—75 ders yılı başında öğrenci temsilcilikleri için yeniden seçim yapıldı. Bu seçime ortak adaylarla gidildi. Ne var ki bu anlaşma belirli ilkeler çerçevesinde yapılmamıştı. Öğrenci temsilcilerinin önemli bir iş yapamadığı, kurumun baştan sakat olduğu ve yapılabilecek işlerin de belirli sınırları aşmadığı gerçeği vurgulanmış, fakat bu kurumun daha üst düzeyde bir örgütlenmeye adım olarak kullanılması ilkesinde görüş birliğine varılmamıştı.

ÖRGÜTLENMEDE İLK ADIM : B.K.D

12 Mart sonrasında, çıkarılan ünlü Dernekler Kanununun anti—demokratik niteliğinden yararlanan iki—üç faşist Boğaziçi Üniversitesi Talebe Derneğini kurmuştu. Bu derneği herkesten gizlemek ve hiçbir iş yapmadan öğrencilerin örgütlenmesi olanağını köreltmek, faşistler için yeterli eylem sayılıyordu. Örgütsüz adım atılamayacağını bilen devrimciler Boğaziçi Kültür Derneğini (B.K.D.) kurdular. Özlenen şey bütün ilerici ve demokratların bu örgütü sahiplenip onu geniş öğrenci kitlesinin demokratik örgütü konumuna yükseltmeleriydi. Sosyal Demokrat çizgi bu konuda olumsuz bir tavır takındı ve şu kehanette bulundu : "Solcuların kurdukları derneklerde ideolojik ayrılıklar ön plana çıkıp çalışmaları engellemektedir. Bu dernekte de aynı şeyin olması kaçınılmazdır." O zaman kendilerine, "söylediklerinde gerçek payı bulunduğu, fakat bu durumu kaçınılmaz olarak nitelemenin kitle örgütlerini belirli ilkeler ışığında çalışır hale getirmek olduğu" anlatıldı. Sosyal Demokratlar ise eski görüşlerinde direndiler.

Öğrenci temsilciliği seçimlerinde %60 çoğunluk, ikinci turda güçlükle sağlanabildi. Bu kurumun ilk yıl örgütlenmeye yönelik kullanılamaması, kitlelerde ilgisizlik yaratmıştı. Bir yıl boyunca temsilciler öğrenci sorunlarıyla örgütsüz, iğneyle kuyu kazarcasına uğraştılar. B.K.D.içinde ise Sosyal Demokrat kehanetleri doğrular görünümde gelişmeler oldu. Mao'cuların ideolojik sakatlıklarının yansıması engelleyici ve bölücü bir rol oynadı. Öyle ki 1975—76 ders yılının başına gelindiğinde dernek bütünüyle çalışmaz hale gelmişti.

SON SEÇİMLER

1975—76 ders yılı başındaki temsilci seçimlerine üç ayrı görüşün adayları katıldılar : Sosyal Demokratlar, Devrimciler ve B.K.D.deki sağcı muhalefet cizgisi yani MAO'cu görüş ile seçimlere gergin bir politik ortamda gidildi. Aynı hafta Şişli'de iki devrimci kardeşimiz faşist katillerce öldürülmüş ve ertesi gün yapılan cenaze töreninde de polis kitleye saldırıp birçok arkadaşımızın yaralanmasına sebep olmuştu. Cenaze günü okul saldırıları kınamak ve öğrencilerin törene katılmalarına olanak sağlamak için boykota gitmişti. Ertesi gün saldırıları kınamak amacıyla forum toplandı. Bu forumda Sosyal Demokratların karşı çıkmasına rağmen boykot önerisi büyük bir çoğunlukla onaylandı. Forumda bini aşkın bir öğrenci kitlesi oy kullandı. Aynı gün temsilci seçimleri yapıldı.

Sosyal Demokrat adaylar bütün bölümlerde seçimleri kazandılar. Bu sonucun temel nedeni tek: Devrimci kesimde ayrılık çıkması, bunun hareketi zayıflatıp çalışmaları engellemesi ve kitleye bölünme nedenlerinin anlatılamaması.

Şimdi Boğaziçi Üniversiteli devrimcileri bekleyen önemli görevler var.

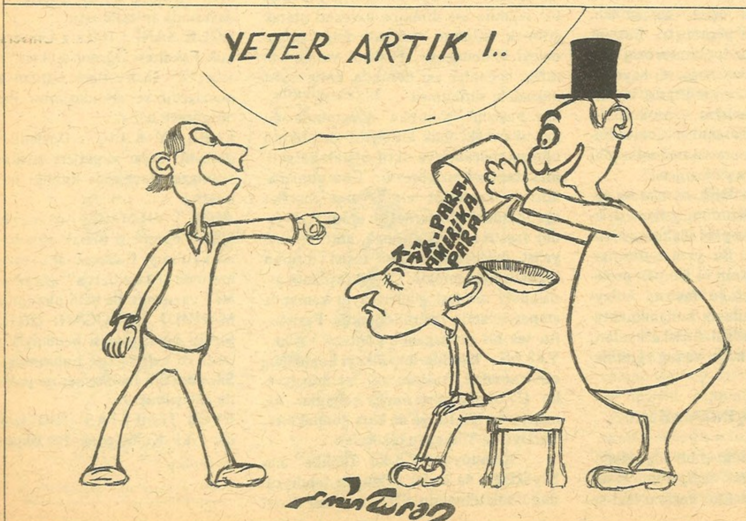
Devrimciler seçim çalışmaları sırasında önerdikleri programla önlerindeki görevleri somutlaştırdılar :

1. Bütün bölümlerde sınıf temsilciliklerinin kurulmasına çalışmak ve bu temsilcilere akademik, idari organlarda oy hakkı sağlamak.

2. Bütün öğrencileri bir örgüt çatısı altında toplamak, bu uğurda her olanağı kullanmak.

3. Öğrencileri hem kendi sorunlarının çözümü, hem de demokrasi mücadelesinin ilerlemesi için birlikte ve örgütlü çalışacak konuma yükseltmek.

B.K.D.'de devrimci görüş, üye kitlesinin büyük çoğunluğunca kongre yoluyla onaylanmış olduğuna göre devrimcilerin elinde güçlü bir araç da vardır artık.

EMPERYALİZM ÇARESİZ

Emperyalizm derinleşen bunalımından çıkmak için çare arıyor. Bugüne kadar periodik bir biçimde süregelen bunalımından farklı bu seferki. Ne Keynes'in hazır reçetesi, ne de Samuelson'un "nobel"i çare son bunalıma.

Türkiye de bu bunalımın dışında değil. Alınan tedbirler veya alınmayan tedbirlerin sorunu çözmek için yeterli olmadığı milyonları aşan işsizler tablosundan daha da kolay anlaşılıyor.

Bunun yanında ülkemizde iktisat öğrenimini yapan önemli sayıda öğrenci var.

Bu öğrencilere, kapitalizmin nimetleri ve değişmez, kalıcı olma "özellikleri", birkaç formül ışığında ve eğri fonksiyonları ile açıklanarak, fakat bu arada bulandırılarak anlatılmaya çalışılır. Enflasyon olduğu zaman ne yapılacaktır? İşsizlik olduğu zaman ne olacaktır? Cevapları A'dan Z'ye kadar varan bir sıralama ile hazırdır.

Oysa bu metafizik mantık, bir kere daha çaresiz. Çünkü bu sefer hem enflasyon, hem de işsizlik var, diğer bir deyiş ile durgunluk içinde enflasyon. Bunu burjuva iktisatçıları çözemiyor. Çözemedikleri için de burjuvazinin dümensiz gemi içinde gözleri kararıyor, aklına, özlediği ama gerçekleştiremediği şey, şimdi daha yakın geliyor : Faşizm.

Öğrenciler okutulan zırvaların farkındalar. Bugünkü koşullara cevap verecek eğitim istiyorlar. Hazır reçete değil, hele hele zamanı geçmişleri hiç değil. Bu yüzden büyük huzursuzluk var. Bunu, ülkenin bütünü içerisinde düşünürsek, ortaya çıkan tablo elbette, MC'yi sevindirmez.

Burjuvazinin bu umutsuzluğu, ilerici öğrencilerden kurban sayısını son iki ayda hızla yükseltti. Öğrenciler sadece bir basamak, faşist tırmanışta. Hedef ise işçi sınıfı. Çünkü ancak işçi sınıfının getireceği çözüm kalmıştır ortada. Bu ise burjuvazinin, onun kanlı iktidarının ve sınıflı toplumun sonu demektir.

Sonuç olarak; bunalım içindeki kapitalist sistem kendi içinde ve bir parçası olan öğrenim kurumlarında çaresiz, sorunlara cevap veremez hale gelmiştir. Bu kapitalizmden hoşnutsuzluğu artırmış, öğrencileri işçi sınıfının mücadelesinin yanında olmaya itmiştir. Bu öğrenciler üzerinde baskıyı arttırmış, fakat yıldırmamıştır. Genel olarak işçi sınıfının mücadelesini saptırmak için gençler alet edilmek istenmiş ve de isteniyorsa da, bu, bugün için başarısız olmuştur.

Dünyada ve Türkiye'de faşizm tehlikesi güncel bir sorunmudur? Faşizm kaçınılmaz bir olaymıdır? Faşizme karşı mücadele, sadece geldiğinde direnme olarak mı düşünülmeli? Faşist tırmanışı hızlandıran provokasyonlara dikkat çekmek gereksiz bir telaş mıdır?

Öncelikle vurgulayalım faşizm tehlikesi güncel bir sorundur. Çünkü faşizmi yaratan sınıfsal nedenler ortadan kalkmamıştır. Faşizm dünya çapında verilen mücadele ile 2.Dünya savaşında yenilgiye uğratılmış, faşist güçler geriletilmiştir. Ama faşist hareketler emperyalizmin yedek gücü olarak kullanılagelmiş ve kullanılmaktadır. Emperyalizm dünya sosyalist sisteminin gelişmesi, kapitalist ülkelerin işçi sınıfı mücadelesi ve ulusal kurtuluş savaşları karşısında geriledikçe gerici eğilimlere daha şiddetle ihtiyaç duymaktadır.

Faşizm toplumlardaki siyasal bunalım dönemlerinde ve özellikle işçi ve emekçi sınıfların örgütlü mücadeleleriyle demokratik haklar ve mevziler kazandıkları durumlarda çok daha güncel bir sorun olmaktadır. İşçi sınıfının devrimci, demokrat ve barıştan yana güçlerle birlikte elde ettiği başarılar iktidarı korkutmaktadır.

EMPERYALİST—FAŞİST GÜÇLER ULUSLARARASI DÜZEYDE BİR BÜTÜNDÜR.

Gelişmiş kapitalist ülkelerde neofaşist partiler, sağ "radikalist" partiler olarak; Emperyalist—Kapitalist ilişkiler ağı içindeki ülkelerde baskıcı ve askeri faşist rejimler olarak sahneye çıkmaktadır. Şili, İspanya örnekleri dışında 65 ülkede faşist nitelikli parti veya gruplar faaliyet göstermektedir. Faşist ve Emperyalist güçler uluslararası düzeyde örgütlenmiş olarak faaliyet halindedir. O halde faşizme ve emperyalizme karşı mücadelede bu bütünlük de olmalıdır. Faşizm bir anda ortaya çıkan bir olgu olmayıp, uzun bir tırmanışın sonucudur. Hitler iktidara gelene dek Almanya'da faşizmin egemen olmasını mümkün gören yoktu. Roma yürüyüşünü düzenlediğinde Mussolini ciddiye alınmamıştı, ama Mussolini-yürüyüşü trenle tamamladı. Zira başbakanlığa atanmıştı. Faşizm bir birikimin sonucu toplumda boy gösterebilir. Sınıfsal dayanağı sermayenin en gerici, en şöven, en militarist unsurlarıdır. Bilimin, insanlığın, demokrasinin barışın en azgın düşmanıdır. Elbette Faşizm bu niteliğini pazarda mal satar gibi afişe ederek iktidara yerleşmez.

Bilimsel teknolojik devrim ve tekelci devlet kapitalizminin gelişmesi, sınıfsal güçler arasında yeni ilişkiler ve durumlar yaratmıştır. Bu yeni durumlardan küçük burjuvazinin ve lümpen proletaryanın hoşnutsuzluğu faşizmi kolaylaştırıcı bir etken olarak kullanılmaktadır. Faşizm toplumdaki dinsel etkenleri, milliyetçilik duygularını ve sağ eğilimleri kullanır.

FAŞİZM: KAÇINILMAZ MI?

Faşizm kaçınılmaz bir olgu değildir. Yeterki faşizmi tanıyalım, faşist güçleri tecrit edebilelim. Faşizm işçi sınıfıyla tüm demokrat, ilerici ve yurtsever güçlerin tam bir dayanışması; kararlı mücadelesiyle elde edilmiş demokratik mevzileri kıskançlıkla korumakla geriletilir. Faşist tırmanışı hızlandıran provakasyonları anında tesbit etmek ve etkisizleştirmek zorunludur. Yoksa faşizmin yeşermesini bekleyip canavarca ulumalarını, iktidara yerleşip halka karşı kanlı, terörist diktatoryasını kurmasını beklemek faşizmin ekmeğine yağ sürmektir. Faşizmi küçümsemek; faşizme karşı mücadeleyi kitlelerinkurşunlandığı, zindanların dolduğu, kitapların yakıldığı bir rejimde bir direnme hareketi olarak görmek saflıktan öte, anti—faşist mücadeleyi bilmemektir. Faşizmi yaratan sınıfsal nedenler var oldukça, anti—faşist mücadele sürdürmek bir zorunluluktur. Faşizmi "Kuluçka" döneminde açığa çıkarmak, halk kitlelerini demokrasi uğruna mücadeleye aktif olarak katabilmek tarihsel bir görevdir. Unutulmamalıdır ki kapitalist—emperyalist ilişkiler ağı içindeki ülkelerde(Bu aradaTürkiye'de) faşizme karşı durmak, anti—emperyalist mücadeleyle anti—faşist tutumu birleştirmek gerekir. Çünkü faşizmin gerisindeki sınıfsal güçler, aynı zamanda emperyalizmin işbirlikçileridir. Faşistlerin tek bir propaganda yöntemi vardır : YALAN. Kendilerini, ülkeyi komünizm canavarından kurtaracak, vatanperverler (!) olarak göstermeye çalışırlar. Almanya'da SS, İtalya'da kara gömlekliler, Türkiye'de Türkeş'in ülkücüleri...

Kamuoyuna "Kızıl Tehlike" nin büyüklüğü, ne kadar yakın bir tehdit olduğu anlatılmalıdır. İlk olarak her ilerici çıkışı komünistlikle, her düşünen beyni komünist olmakla suçlamak. Ardından olaylar yaratmak, ölüm, yaralama gibi olayları günlük olay haline getirmek. Sonra da "Anayasanın Lüks", demokrasinin yararsız olduğunu iddia ederek "güçlü ve Otoriter bir iktidar" kurmak. Türkiye'de 12 Martı izleyen faşist döneme bu taktikle gelindi. Özellikle öğrenci olayları kullanıldı. Öğrenci gençlik hareketleri içinden ajan—provakatörlerle dışardan da saldıran faşizmin "Ülkücüleriyle" "Terör ortamına" çekildi. Ve ilan edildi "Beynelminel komünizm" tahrikleri "vatan ve milletin bölünmeziiğini" tehdit ediyor :

İŞTE TAHRİKÇİLER

MAHİR KAYNAK : Amerika'da "Uluslararası Polis Akademisi"nde eğitilmiş " bir CIA ajanıdır. İstanbul Üniversitesinde öğretim üyesi iken devrimcilere gerilla eğitimi yaptırmış, 12 Mart öncesi tüm gençlik olaylarına katılmış, cunta faaliyetlerinde yer almış, DİSK'te müşavirlik yapmıştır. "Eylemci" bir MİT görevlisi olduğu Madanoğlu Davasında kanıtlanmıştır.

ERDAL GÖKYÜZÜ : FKF ve DEV—GENÇ üyeliği sırasında görev yapan, 1969 yılında TBMM önündeki oturma grevi üzerine açılan davada siyasi polis olduğu anlaşılan "tahrikçi" bir ajan.

MUZAFFER KÖKLÜ : 6.Filoyu protesto olaylarında kendisini yakmaya kalkan bu ajan daha sonra yurt dışına çıkarak "YeniGazete"deanılarını yayınlamıştır.

SEFER SAYILIR : 21 Mayısçılardan olup 12 Mart öncesi ajanlığı "Acuner" davasında anlaşılmıştır.

UĞUR SANİ : Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi Öğrencisi iken "Zararlı ve anarşist" faaliyetlere katılan, sonra da hocalarını ve arkadaşlarını ihbar eden bir görevli daha.

KUBİLAY KILIÇ : "Devletin temeline dinamit koyan" örgütlere katılmış, İrfan Solmazer davasında kimliği ortaya çıkmıştır.

AHMET YILMAZ : Ankara Hukuk Fakültesi öğrencisi olarak öğrenci olaylarına katılmış, Balıkesir ağır ceza mahkemesinde "Teşkilatça" görevlendirildiği MİT yazışması ile belli olmuştur.

MAHMUT ERDOĞAN: ODTÜ Talebe Birliği üyesi olması nedeniyle tüm toplantı ve eylemlerde bulunmuş, durumu Sıkıyönetim mahkemesine yollanan yazı ile anlaşılmıştır.

EYÜB TEMELTAŞ : ODTÜ'de Sosyalist Fikir Kulüplerine üye olmuş, 5 Mart

GÜNCEL GÖREV ANTİ-FAŞİST MÜCADELE

CAN ÖZBAY : Ülkü Ocakları liderlerinden olarak "milliyetçi" eylemleri yönetmiş, bu görevi MİT mensubu olarak yerine getirmiştir.

MEHMET ALİ ÖZDEMİR: Ankara Fen Fakültesinde okurken önce Deniz Gezmiş ve arkadaşları ile birlikte emniyetçe "Aranmış", çeşitli olaylara katıldıktan sonra Ankara Sıkı Yönetim Mahkemesinde "Gizli Örgüt" üyesi olarak suçlanmış sonradan "İstihbarat görevlisi" olduğu anlaşılınca beraat ederek salınmış biri daha.

Ardından da "Lüks Anayasa" da gerekli tadilatlar yapıldı. Öğrenciler, işçiler, aydınlar, köylüler kurşunlandı, zindanlar dolduruldu, kontr-gerilla işletildi, demokrasi rafa kalktı. Toplumda iki kişi yan yana gelemez oldu, sayın "Muhbir Vatandaşların" çoğalması nedeniyle.

MUHBİR ÖĞRETİM ÜYELERİ :

PROFESÖRLER : Emin Bilgiç (Sadettin Bilgiç'in Kardeşi), Orhan Düzgüneş (Ülkü-Bir Başkanı), Yaşar Önen, Kenan Akyüz, Mehmet Altan Köymen, Oluş Arık, Bahattin Ögel, Beynan Akyavaş, Nurettin Koska, Muhlis Yılmaz, Mustafa Işıkhan, Naci Kınacıoğlu, Sevinç Karol, Bahriye Mursalıoğlu, Ali Ertuğrul, Vedat Sezer, Osman Okyar, Arif Kansu, Erol Cansel, Kemal Bıyıkoğlu.

DOÇENT : İsmail Kaynak

ASİSTAN : Kazım Yaşar Kopraman, Hüseyin Sever, Adem Ergün, Orhan Kavuncu.

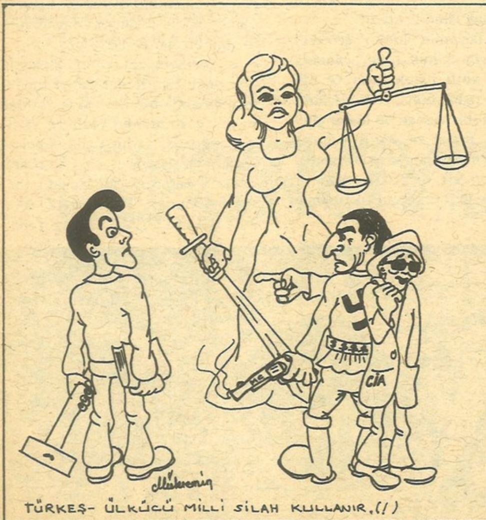

DÜNDEN BUGÜNE

Türkiye'de Faşizmi, sınıfsal nedenlerle, "Godot'u bekler"cesine beklemek hatalıdır. Göz önünde tutmamız gereken; faşizmin sınıfsal dayanakları var oldukça, faşizmi kitlelere anlatmak, toplumda tecrit etmektir. Günümüzde faşizm özlemcileri vardır ve bunlar "kuluçka" dönemini hızlandırmak hevesindedir. "Tırmanma" özellikle gençlik içinde yürütülüyor. Amaç üniversiteleri faşistleştirmek, ilerici gençlik hareketini geriletmek. Elbette bu süreçte, kamuoyunun dikkatlerini gençlik üzerine çekerek politik olarak kullanabilmek.

Geçen haftalarda Ankara'da peş peşe iki toplantı yapıldı. Önce üniversite rektörleri, ardından akademilerin başkanları, Hükümet başı ve yardımcıları ile toplandı. Toplantı sonunda açıklanan bildiri şöyleydi; "Toplantı tam bir görüş birliği halinde kanun dışı eylemlerin masum öğrenci isteklerinden veya üniversite sorunlarından doğmadığı, Türk devletini ve hür cumhuriyet rejimini yıkmak için uğraşan örgütlerin davranışlarından doğduğu. tesbit edilmiştir.

Türkiye Cumhuriyetini her türlü yıkıcı faaliyete karşı korumada cumhuriyet hükümeti ile üniversitelerin sıkı işbirliği yapmaları hususunda görüş birliği hasıl olmuştur."

«ÖZERKLİK»

Geçen sayımızda "İlerici Gençlik Görev Başına" yazısında da belirtmiştik; Üniversiteler burjuva ideolojisini yayma ve burjuvaziye hizmet edecek kadroları yetiştirme kurumları. 1961 Anayasası ile gelen "Özerklik" burjuvazinin üniversiteleri tam kontrolü altına almasını güçleştiriyordu. 12 Mart dönemi Anayasa "Budama" operasyonu bile yeterli olamadı. İstenilen, üniversitelerde büyük burjuvazinin denetimini tam olarak gerçekleştirmek. Üniversite yöneticileri hele hükümetle "Tam Anlaşmaya" varanlar zaten büyük burjuvaziye kendini bağlamış durumda. Örneğin Tarık Somer, Kemal Bıyıkoğlu, Şaban Karataş, İhsan Doğramacı gibi...

Tarık Somer, Amerikan tahsilli bir profesör. Öğrenciler kendisini daha 6 yıl önceden iyi tanıyor. 1969 başındaCommer dostu Kemal Kurdaş rektör iken Somer de Mühendislik fakültesinde bölüm başkanıydı. Öğrenciler anti—demokratik tutumunu protesto ederek istifasını istediler. Bu amaçla boykot yapıldı. Somer, aynı zamanda iyi bir "Harp" araştırıcısı. Kendisi Genel Kurmay Başkanlığı İlmi Araştırma (İLAR) kurulu üyesi İngiliz kimya mühendisleri ile sıkı dosttur. Bu dostluğu sayesinde bu ülkelerle "Dostluk" cemiyetine üye olmuştur.

Kemal Bıyıkoğlu "Homongolos" kelimesiyle nasıl komünizm propagandası yapılabildiğini ispatlamış (!) bir ~~sek~~tördür.

595 Dönüm tapu ile 8000 Dönümlük toprağı ele geçirmiş bir ailenin çocuğudur. Polatlı köylüleri iyi tanır, zeoteknik profesörünü. İlerici hareketlerin şaşmaz düşmanı olmakla kalmıyor, Erzurum Üniversitesinde iyi bir MHP sempatizanı olarak çalışıyor. Üniversite duvarları uluyan "Kurt" resimleriyle donanmış durumda...

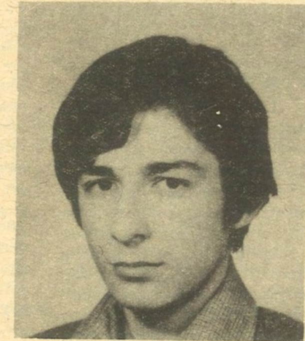
Bu örnekler çoğaltılabilir. Hele rektör ve akademi başkanları sayesinde. İşte bunlar, Üniversitelerde yasal "Özerkliğe" bile karşı duran bilim adamları...

«MİLLİ» SİLAH(!)

Hükümet—Rektörler işbirliğinde "Devletimizin Güvenlik İşlevinden" sorumlu Başbuğ da "Ülkücü"leriyle üzerine düşeni yapıyor. Türkeşin evlatları "Silah Sevgisine Sahip ~~bu~~ Milletin" mensupları olduğu için, ateşli silahlar kanununa rağmen "Milli Yapılı Silahlarla" donanmış olarak görev yapıyorlar. Görevleri adam vurmak, yaralamak, "Davadan Dönenleri" temizlemek. Gerekirse Ülkü Ocakları Genel Başkanı Sami Bal gibi hocalarını "Kırıkkale" yapısı tabancayla tehdit etmek, Üniversiteleri işgal etmek.

Ayrıntılı Haber Gazetesi Ülkü Ocakları İstanbul şubesi başkanıyla röportaj yapmıştı. Bu kişi "Bir tek Ülkücüde Silah Yoktur" derken her halde başbuğun açıklamasını bilmiyordu. Kaldı ki ilerici gençlik vurulan gençlerin katillerinin bu kanlı eller olduğunu gayet iyi bilmektedir...

Faşizmin kanlı emelleri kursaklarında bırakılmalıdır. Bunun yolu her yerde ve her zaman Demokrasiyi savunmak ve faşizmi halka anlatmaktır. Faşizm kitlelerin "Her Hal ve Şartta sonuna kadar Demokrasi Uğruna "mücadele etmesiyle geriletilebilir.

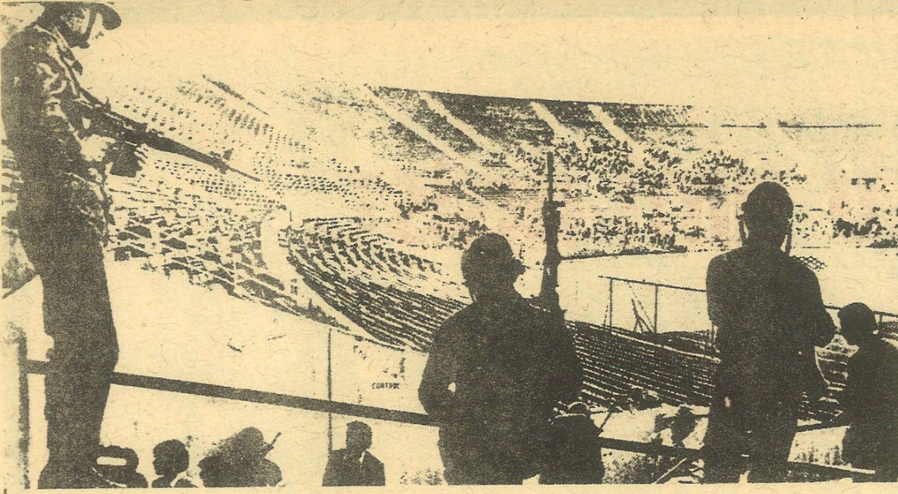
KANLI ELLER KIRILMALIDIR

Faşizmin kanlı ellerindeki "milli silahlar" ölüm kusmaya devam ediyor. Halil ve Cezmi arkadaşlarımızın kanları kurumadan Kenan Dayı arkadaşımız hunharca katledildi. Bu cinayetlerin sorumluları aynı mihraktır.

İlerici Gençlik Hareketi canilerin kimler olduğunu, nasıl teşvik ve himaye gördüğünü bilmektedir. Sorumlular iktidarın ortakları durumunda olanlardır.

Bizler her sayımızda yeni bir "cinayet" haberi vermek zorunda kalıyoruz. "~~Tüm~~" sosyalist, demokrat, ilerici, yurtsever güçler kanlı saldırıların son bulması ve suçlulardan hesap sorulması için en geniş dayanışma içinde harekete geçmelidir."

Kanları akıyor ama
Toprağa bulaşmıyor onların
Kanları ve solukları
Dünyayı tutuyor yiğit arkadaşların

10–14 KASIM TARİHLERİNDE LONDRA'DA YAPILAN "FAŞİST ASKERİ CUNTA'NIN ŞİLİ GENÇLİĞİ VE ÖĞRENCİLERİNE KARŞI İŞLEDİĞİ SUÇLARLA İLGİLİ ULUSLARARASI ÖĞRENCİ SEMİNERİ'NDEKİ KONUŞMALARDAN :

Demokratik Alman Cumhuriyeti Özgür Alman Gençliği Temsilcisi :

"EĞİTİM SİSTEMİ, FAŞİZMİN İLK KURBANLARINDANDIR."

Seminerde konuşan, Demokratik Alman Cumhuriyeti "Özgür Alman Gençliği" örgütünün temsilcisi de, kendi ülkesinde 1930'larda iktidara gelen Hitler faşizminin yöntemleriyle Şili faşist cuntasının yöntemlerini karşılaştırarak bazı genellemelere gitti. Temsilci şunları söyledi :

TEKELCİ SERMAYENİN DİKTATÖRLÜĞÜ

"1933'ten sonra Almanya öyle bir ülkeydi ki, "tekelci ve mali sermayenin en saldırgan, en gerici gruplarının açık diktatörlüğü" yaşanıyordu; faşizm, tekelci sermayenin çıkarlarını tehdit eden işçi sınıfı hareketinin artan gücünü bastırmak, sosyalist fikirlerin ve Lenin'in ülkesi Sovyetler Birliği'nin temsil ettiği dünya sosyalizminin ilerlemesini durdurmak amacıyla kurulmuştu. Almanya'daki faşist diktatörlük, 40 milyondan fazla insanın savaş alanlarında ve toplama kamplarında öldüğü ya da en vahşi terörle katledildiği II.Dünya savaşına yol açtı."

SADECE AÇIK BASKI DEĞİL

"Faşist diktatörlüğün sadece açık baskı ve zulümden yararlanmadığını, sadece vahşet ve terörü kullanmadığını, fakat kendi sistemini güçlendirmek için her türlü toplumsal tahrip aracına başvurduğunu ve ilk hedeflerinden birinin de eğitim sistemi ve üniversite ve okullar olduğunu belirtmek gerekir. Buralar, ilerici fikirlerin doğduğu ve yayıldığı; insanlığın sürekli ilerlemesini kanıtlayan ve faşizm, terör ve vahşetle hiçbir ilişkisi olmayan bilim ve kültürel geleneklere dayalıdır."

"Almanya'da, 10 Mayıs 1935'te, faşizmin ilk kurbanlarından birinin kitaplar olması bir raslantı değildir. Ve aynı şey bugün Şili'de olmaktadır. Şu anda elimde cuntanın yasakladığı ve Valparaiso üniversitesi kütüphanesinden çıkarttığı kitapların bir listesi var: Bu liste içinde Karl Marx'ın, Lenin'in, Justin'in ve daha pekçoklarının kitapları bulunuyor. Bütün ülke çapında, yurttaşların en temel kişisel özgürlük haklarını ellerinden alan benzer listeler mevcuttur."

ÜNİVERSİTELERİN FAŞİSTLEŞTİRİLMESİ

"Şili üniversiteleri, çoğulculuğun, fikir özgürlüğünün, akademik özgürlüğün ve gittikçe artan sayıda emekçi çocuğunun yüksek öğrenim görebilmesinin bir örneğiydiler eskiden. Öğrenci örgütü CPFUCH'deki yoldaşlarımız, kendi üniversitelerindeki öğrenci topluluğu tarafından demokratik olarak seçiliyorlardı."

"Faşist Almanya'da, faşist parti dışındaki siyasal partilerin kapatılmasından sonra, Hitler'ciler, üniversitelerde faşist siyasal faaliyetler dışındaki faaliyetleri yasaklayarak temsili öğrenci organlarını ele geçirdi, ve adım adım, sadece faşist partiyi destekleyen ve onda çalışan profesörler üniversitelere atanmaya başlandı. Üniversiteler özel bir faşist gözetim ve denetleme altına sokuldular. Buna direnen birçok bilim adamı ve öğrenci ya tutuklandılar ya da sürüldüler."

EMEKÇİ ÇOCUKLARINA EĞİTİM YASAKLANIYOR

"Şili'de de aynı şeyler oluyor.. CPFUCH kapatıldı ve faşistler kendi öğrenci örgütlerini kurmaya çalışıyorlar. Fakat, öğrencilerden destek bulamadıkları için bunda bugüne kadar başarılı olamadılar. Üniversitelere "kendi kendini finansman" ilkesini getirerek emekçi çocuklarının üniversitelere girmesini engellemekte ve sadece burjuva çocuklarına bu olanağı açık bırakmaktadırlar. Juntanın üniversite personelini—öğrencileri,profesörleri ve işçileri—"temizleme" hareketi, faşist Almanya'daki olaylara ve kullanılan yöntemlere çok benzemektedir."

EĞİTİMİN İÇERİĞİ DEĞİŞTİRİLİYOR

"Faşizmin bundan sonraki adımlarından biri Almanya'da yapıldığı gibi eğitimin içeriğini değiştirmektir. Faşist Almanya'da da, eğitimdeki bütün ilerici düşüncelerin yerine, milliyetçi, faşist ideoloji ve diğer halklara karşı nefret unsuru getirilmiştir. Ve yine faşist cunta, okullardan Marksizmi ve ilerici öğretileri çıkarma çabasındadır. Bu da, Şili'li gençlerin beyinlerini gerici milliyetçilikle doldururuz umuduyla, derslere "milli savunma" vb.gibi konuların sokulmasıyla yapılmak istenmektedir."

"Fakat faşizmin hiçbir geleceği yoktur ve bugün kimse onun yanında değildir. İşçi sınıfı hareketinin ve öğrenci hareketi dahil tüm ilerici güçlerin dayanışması hiçbir zaman bu kadar güçlü olmamıştır. Faşist ve askeri rejimler Portekiz ve Yunanistan'da yıkılmıştır, yakında İspanya da onları izleyecektir ve Şili de bundan yakasını kurtaramayacaktır."

Portekiz temsilcisi Adrian Sousa :

"PORTEKİZ AVRUPA'NIN ŞİLİ'Sİ OLMAYACAKTIR!"

Portekiz gençliğinin örgütü Pro—Unep'i temsilen Seminer'de konuşan Adrian Sousa, Şili deneyini Portekiz'in sorunları ışığında ele alarak şunları söyledi :

FAŞİST DARBE GİRİŞİMLERİ

"Portekiz halkının Şili'de olup bitenlerin tümünü derinden hissettiğini söyleyebilirim. Bunu, günlük konuşmalarda, dayanışma toplantılarında ve hepsinden de önce, Portekiz halkının kendi devrimini sosyalizmin kuruluşuna değin ileriye götürmedeki kararlılığında görebiliyoruz. Portekiz'deki bugünkü durum, gerici güçlerin, faşist bir darbe düzenlemeyi ve ülkemizin sağ diktatörlüğe dönmesini sağlamayı amaçlayan bahtsız girişimleriyle belirlenmektedir."

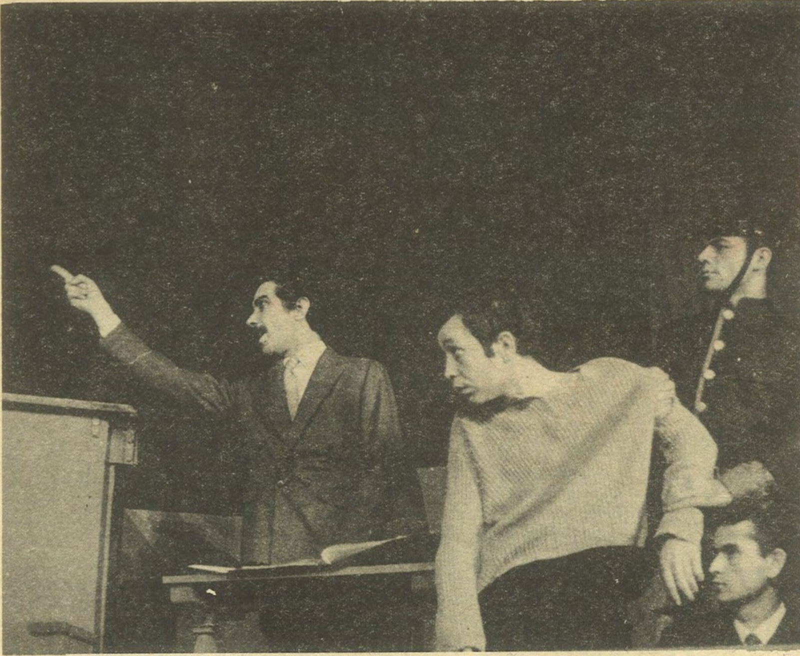
"Aslında son günlerde terörist eylemler (bombalamalar, ilerici kişilerin evlerinin ve arabalarının tahribi vb.) büyük ölçüde artmıştır. Gerici güçler halk arasında bir terör havası yaratma, bir sağ darbe için ortam hazırlamaya çalışmaktadırlar."

SÖMÜRGE HALKLARIYALA DAYANIŞMA

"Öğrenciler de Portekiz devrimci sürecinde önemli bir rol oynamaktadırlar ve mücadeleleri de aynı hedeflere yönelmiştir : Eğitim alanındaki kazanımları korunak (okulların demokratik yönetimi, eğitimin dönüştürülmesi için planlama, vb). Bunun yanısıra, eski sömürge halklarının, özellikle ülkesinin tek kurtuluş hareketi, halkın tek meşru temsilcisi olan MPLA'yı boğmak isteyen emperyalizmin saldırısıyla karşı karşıya olan Angola halkıyla dayanışmada da önemli bir yer almaktayız."

"Ülkemizde, yalnız Portekiz halkı için değil tüm ilerici güçler için son derece önemli bir mücadele vermekteyiz. Büyük gösterilerde, binlerce ve binlerce işçi, öğrenci, aydın ve devrimci güçlerin ilerlemesini isteyen tüm sınıflardan insanların bağırdığı bir slogan var Portekiz halkının : "PORTEKİZ AVRUPA'NIN ŞİLİ'Sİ OLMAYACAKTIR!"

DAĞIN BAŞINDAKİ KURBANLAR

Orada, dağın başında Şişli meydanında
İtler parçalamış kana bulamış,
Bibimin emmimin dayımın oğulları Halil ve Cezmi...
Sorun hele sorun günahları neymiş?
Oysa ben onları iyi tanırım iyi bilirim.
135 Yıl evvel Feshanede, Tershanede,
Bizler İşçilerle omuz omuza hak mücadelesi verdiler.
Zonguldak'ta, İstanbul'da, İzmir'de,
100 Yıl evvel yoksulluk için savaştılar.
Cumhuriyetle doğdu onlar. Tam elli yıl,
Emperyalizmin, Faşizmin baskısına göğüs gerdiler.
12 Mart'ın kalın ve kara perdesini yırttılar.
Orada dağın başında Şişli meydanında
İtler parçalamış kana bulamış,
Bibimin, emmimin, dayımın oğulları Haliller Cezmiler
Sorun hele sorun günahları neymiş?
Oysa ben onları iyi tanırım iyi bilirim
Onlar bu ülkenin onurlu evlatları.
İktidarları yıkan cuntamı?
Kardeş kanı akıtan canimi?
Toplumu iliklerine kadar emen sömüren vampirmi?
Ülkemdeki demiri kömürü linyiti boraksı alıp götüren,
Sam amcamı?
Yoksa ezileni savunan sömürüleni koruyanmı?
Oysa ben onları iyi tanırım iyi bilirim.
Onları bu ülkenin onurlu evlatlarını?
Orada dağın başında Şişli meydanında,
İtler parçalamış kana bulamış,
Kalleş köpekler yetmezmi?
Bibimin emmimin dayımın oğlu Halil ve Cezmi.

11 ARALIK 1975
Celal METİN
ANKARA

"DİMİTROF" OYUNU ÜZERİNE

1933 yılının 27 Şubat gecesi, dünyada şu haber dolaşıyordu : "Alman Reichstag'ı yanıyor!" aynı gece Alman Reich'nın başbakanı, uzun zamandır bu anı beklediğini gösterir bir şekilde bağırıyordu : "Bu tanrısal bir belirtidir! Şimdi artık sosyalistleri demir yumrukla yok etmemize kimse engel olmayacak!"

Yangın, Alman ağır endüstrisinin "sıcak" bir ilgi gösterdiği, engerici en güçlü Alman sermaye çevrelerince desteklenen Hitler'ci partinin düzenlediği bir komplo idi. Aynı zamanda, Hitlerci basının yaygarasını kopardığı gibi gerçekten de bir sinyal ateşi idi; ama "komünist devrimin..." değil, Almanya'da faşizmin ilerleyişinin, sosyalistleri ve demokratları yok etme hareketinin sinyali.

Reichstag yangınının hemen ardından, "beynelmilel komünizm"in bu yangın için kullandığı "militanlar" yakalandı! Bunlar, bir psikopat olan ve Nazilerce maşa olarak kullanılan Van Der Luebe (Hollanda'lı bir 'komünist' olarak takdim ediliyordu!) ile Bulgar devrimcisi Georgi Dimitrov ve 2 Bulgar arkadaşıydı.

Dimitrov, 4 Nisan'da prangaya vuruldu ve tüm tutukluluğu süresince bu türden baskılara uğradı. Ancak hiçbir baskı onu yıldıramadı, arkadaşlarına şöyle telkin yapıyordu : "..Ölümden korkmamak ferdi kahramanlık değildir. Esasında bir sosyalistin, bir devrimcinin aslı budur."

18 Haziran 1882'de doğan Dimitrov'u, 15 yaşından itibaren Bulgaristan işçi sınıfı hareketinin yiğit savaşçısı olarak tanırız. 23 Eylül 1923 Bulgar ayaklanmasından sonra Yugoslavya'ya siyasi mülteci olarak geçmiştir. Almanya'da tutuklandığı zaman, 10 yıldan beri yabancı ülkelerde siyasi mülteci ve yazar olarak, yabancı ad altında yaşıyordu.

"Yüce imparatorluk mahkemesi", 26 Eylül 1933'de Leipzig'de, faşist rejimi süsleyerek "hukuk devleti" gibi göstermek amacıyla toplandı. Bu oyunu daha da etkileyici yapabilmek için 15 bin Alman hukukçusu getirildi. Tüm dünyanın dikkati Leipzig'de toplanmıştı, işte oradan faşizme karşı mücadelenin, özgürlüğün, barışın sesini yükseltti Dimitrov. Dünyanın her yerinde onun inanç ve cesaretle dolu sesi duyuldu.

Dimitrov'un savunmasında izlediği yöntemler, tüm ayrıntıları değerlendiren, inanç ve cesaretiyle de bütünlenen bir sistem oluşturuyordu. Somut suçlamalar karşısında, kendisini somut delillerle savunurken, politik amacını da hiçbir zaman göz ardı etmedi. Reichstag yangınını hazırlamakla suçlandığında bu olayı şöyle değerlendirdiğini açıkladı : "...ben, devrim amaçlarına uyğunluk görüş açısından, proletarya devrimi ile bilimsel sosyalizmin çıkarları uğruna kişisel terörün ve suikastçılık maceralarının karşısındayım." ve ekledi : "Kitle çalışmaları, kitle mücadeleleri, kitle direnci, asla macera! Bilimsel sosyalist taktiğin temeli işte budur."

Dimitrov, yalnız anti—faşist, demokratik güçleri değil, Bulgar halkının onurunu da imparatorluk mahkemesine karşı savundu. Leipzig'de anti—Faşist mücadele birliğinin, vatanseverliğin bir örneği oldu, sosyalizme olan inancı, cesareti ve zekası ile Alman faşizminin içyüzünü sergiledi.

Dimitrov'un çağrısı, işçilere, köylülere, aydınlara, tüm ilericilere faşizme karşı, özgürlük ve barış adına birleşmelerini, mücadele etmelerini söylüyordu.

Faşizme karşı mücadelenin savunucusu, savaşçısı Dimitrov'u ve davasını tanıtmak amacı ile, "Leipzig duruşması" sosyalist yazarlar tarafından bir çok kez ele alındı. Bu yazarlardan biri de Demokratik Alman Cumhuriyeti'nden Hedda Zinner.

Ankara Sanat Tiyatrosu, Zinner'in "Dimitrof" adlı oyununu bugünlerde sahneye koydu. Sevgi Soysal'ın çevirdiği oyunun grup yönetmeni Rana Cabbar dekorlar da Vecdi Sayar'a ait.

Oyunda, Leipzig duruşması ve Dimitrov anlatılırken 1933 Almanya'sından da çeşitli kesitler verilmeye çalışılıyor. Reichstag yangını ile başlayan sosyalist, ilerici ve demokrat kıyımları, sosyal demokrat partinin Faşizme karşı mücadelede hatalı tutumu, oluşturulamayan anti—faşist cephe oyunda yer alan sahnelerden bazıları.

Başarılı ve yaratıcı bir grup çalışmasının izlenebildiği oyun görülmeye değer.

İLERİCİ GENÇLİK 15 Günlük Siyasi Gençlik Gazetesi

Sahibi :
Kürşat İSTANBULLU
Sorumlu Müdür :
Erkan METE
Teknik Sekreter :
Akın ERTEK

Adres :
Konur Sokak 15 / 8
Kızılay - Ankara
Tel : 17 45 81

Kaynak gösterilmeden alıntı yapılamaz.
Gönderilen yazı ve fotoğraflar iade edilmez.

Abone koşulları :
Yıllık : 40 TL.
6 Aylık : 20 TL.

Baskı : Çaba Matbaası 19 58 26

"AYDINLAR VE SINIF MÜCADELESİ"

"ÜCRETLİ OLMA YOLUNA GİRMİŞ AYDINLAR, GEREK SAYILARINI, GEREK TOPLUMDAKİ AĞIRLIKLARINI GİTGİDE ARTIRMAKTADIRLAR. İŞÇİ SINIFI İLE AYDINLAR ARASINDAKİ İTTİFAK TEKELCİ DEVLET KAPİTALİZMİ İLE MÜCADELEDE HAYATİ ÖNEMDE BİR SORUN OLDUĞUNA GÖRE, BU EMEKÇİLERİ ETKİLEYEN İDEOLOJİK VE TOPLUMSAL SÜREÇLERİN NELER OLDUĞUNUN İYİCE BİLİNMESİ DE ZORUNLU HALE GELMİŞTİR."

Teknisyenler, çeşitli uzmanlar, mühendisler, öğretim görevlileri gibi aydınların ve öğrencilerin toplumsal siyasal mücadeledeki yerleri dünyada ve Türkiye'de son yıllarda en çok tartışılan konulardan biri oldu. Bu konuda oldukça fazla söz söylendi, yazıldı, toplumsal mücadelede öncülük vasfını yitiren işçi sınıfına ve onun yerini alacak olan aydınlara dair ilginç teoriler geliştirildiği de oldu.

Amacımız bu tartışmayı bu sütünlarda yeniden açmak değil. Aydınların sınıf mücadelesindeki yerini çeşitli yön ve boylarıyla ele alıp tartışan, soruna ışık tutabilecek nitelikte bir kitabı tanıtmak istiyoruz. Kasım 1974 te Bilim Yayınevi tarafından çıkarılan "Aydınlar ve sınıf mücadelesi" kitabının yazarları A. Casanova, C.Prevost ve J.Metzger, kitapları üzerine şunları söylüyorlar : "..Sosyalistler işçi sınıfı ve aydınların zorunlu ittifakını başta gelen sorunlardan biri saymakta ve üzerinde dikkatle durmaktadırlar". "Bu küçük kitabın amacı hem bu konudaki araştırmaların bir kanıtı olmak, hem de söz konusu sorunların derinliğine işlenmesine ve zorunlu ittifakın gerçekleşmesine katkıda bulunmaktır.

Kitabın "yeni bir toplumsal konum mu doğuyor?" başlıklı ilk bölümünde aydınların toplumsal konumuna, mühendis ve uzmanların durumuna değinilerek bunların bilinçlenme süreçleri anlatılıyor. İkinci bölümün başlığı "aydınlarda ideolojik evrimin çeşitli yönleri". Burada da ücretli aydınlarda düşünce evrimi, geçirdiği aşamalar belirtilerek, aydınlar, özellikle öğrenciler arasında etkili olabilen "goşist" ideolojiye, çeşitli yansımalarına ve farklı biçimlerine değiniliyor. Anti—emperyalist ve anti—tekelci mücadelede yer alan toplumsal sınıf ve tabakalardan ve bunların ittifaklarının gerekliliğinden ve geliştirilmesinden söz eden ek bir bölümle kitap bitiyor.

Burada kısaca ilk bölümde "Yeni bir toplumsal konum mu doğuyor" başlığı altında belirtilen görüşleri özetlemeye çalışacağız.

Günümüzde üniversite bünyesinde yer alan öğretim üyesi, araştırmacı ve üniversiteden mezun olan teknisyen, mühendis, mimar gibi aydınların toplumsal konumları hızla değişmekte. Üretimde ve teknolojideki gelişmeye paralel olarak bilim üretimin doğrudan bir unsuru haline gelmekte ve doğrudan üretim sürecinde yer almak üzere teknik uzman ve elemanlara duyulan gereksinme artmakta. Orta öğretim ve üniversite öğretimi, tümüyle eğitim bu yeni gereksinmeleri karşılamak durumunda. Mezun olan, belli konularda uzmanlaşmış elemanlar yeni bilimsel araştırmalarda ya da doğrudan üretimde kullanılıyorlar. Bunların büyük bir kısmı da ticaret—maliye—sigorta—reklam gibi alanlarda yer alıyorlar. Tekelci devlet kapitalizminde mühendis teknisyen ya da uzmanlar işgüçlerini belli bir ücret karşılığı satarak ve tekeller, bilimsel çalışmaları karlı bulduğu sürece iş bulma olanağına sahiptirler.

Bu ücretli aydınlar, bir kısım yönetim işlerinde söz sahibi olsalar bile, giderek bilim ve tekniğin ne gelişme koşullarını, ne kullanım alanlarını ve ne de sonuçlarını kontrol etme yetkisine sahip olmadıklarını anlıyorlar. Tekellerin yayılma politikasına bağımlı gelişen yüksek düzeyde becerili eleman gereksinimi, "ücretliler"in artmasına yol açarken, çeşitli alanlarda varolan serbest meslek sahipleri de "ücretli"ler arasına katılmak durumuyla karşı karşıya kalıyorlar.

Böylece, kendi iş gücünü satan, üretim araçları sahipliğinden yoksun ve tekellerce sömürülen, giderek büyüyen bir ücretliler katmanı oluşmakta. Geleceğin teknik elemanları, memurları, uzmanları olan öğrenciler de bu değişikliğin bilincindeler.

Konumları itibarıyla işçi sınıfının durumuna gitgide yaklaşan ücretliler, işçi sınıfı hareketinde dikkatle değerlendirilmesi gereken bir kesim olmaktadırlar. Ancak ücretlilerin işçi sınıfı içinde giderek eridikleri gibi bir düşünce de hatalı olacaktır. Aydınlar, maddi üretimde doğrudan doğruya yer almayışları nedeniyle kapitalist sömürüyü doğrudan yaşamamaktadırlar. Bir yandan da tüm yaşamları boyunca burjuvazi tarafından işlenen meslekte yükselme ve benzeri gibi yollarla da canlı tutulan bireyci bilincin etkisi altındadırlar. İşçi sınıfının ve diğer emekçilerin mücadelesiyle, mühendis, uzman, teknisyen gibi aydınların birleşmesini engellemek için burjuvazinin başvurduğu yöntemlerden biri bu bireyci bilinci kullanmaktır. Aydınların işçi sınıfı mücadelesiyle birleşmelerini, bu mücadele içinde örgütlü olarak yer almalarını önlemek amacıyla, burjuvazinin memurların, teknik eleman ve uzmanların, öğretmenlerin sendikalaşmasına ve örgütlenmesine karşı çıktığı da bilinmektedir. Burada gözden kaçırılmaması gereken nokta, sendika ve örgütlenme hakkının elde edilmesinin, geliştirilmesinin toplumdaki demokratikleşme sürecine ve mücadelesine bağlı oluşudur. Bu alanda etkin mücadele ancak toplumdaki demokratikleşme sürecini ve mücadelesine katılarak verilebilir.

Günümüzde aydınlar, üzerlerindeki kapitalist sömürünün giderek artması nedeniyle, gitgide artan sayıda ve daha etkin bir biçimde, ekonomik—demokratik ve politik mücadelede yerlerini alıyorlar. Ancak aydınların sadece kendi hak ve çıkarları için bir politik baskı unsuru olması yeterli değil. Sorunlara kalıcı, temel çözümler aramak ve bulmak söz konusu olduğunda, köklü dönüşümlerle toplum yapısının değiştirilmesi gündeme gelmektedir. Böyle bir değişimde iktidarın sınıfsal yapısını değiştirmekle mümkündür. Burada aydınların görevi, bu değişimi gerçekleştirecek olan işçi ve emekçi sınıflara, onların politik hareketine tabi olmak, uyum göstermek olacaktır. Aydınlar, sorunlarına temel ve kalıcı çözümler getirebilmek için, işçi sınıfının ve müttefiki emekçilerin sosyalist hareketine katılmak, omuz vermek durumundadırlar.